

en strengere Regel end den, som nu er gjældende.

Jeg skal derefter berøre § 39, som handler om Forpagtnings- og Leiecontracter, hvilken Paragraph jo ogsaa gjælder for Fæste- og Arvefæstecontracter. Det forekommer mig, at saaledes som Paragraphen er affattet, kan den lede til Resultater, der ikke ere ganske heldige. Reglen er nu, at Leiecontracter skulle skrives paa 1ste Clasfes Stempelpapir, Summen beregnet efter eet Mars Afgift, men efter det foreliggende Lovudkast skal Reglen være den, at Leiecontracten skal skrives paa Stempelpapir af 2den Classe, men beregnet efter Afgiften for hele den Tid, hvorfor Leiecontracten skal gjælde, og navnlig for 7 Aar; naar Forholdet indgaaes paa Opsigelse. Dersom man nu tænker sig meget kortvarige Contracter, vil der skee en ikke ubetydelig Formindstelse i Afgiften, og navnlig dersom Lovforslaget skulde give Anledning til, at man, fornemmelig i Kjøbenhavn, skulde affatte Leiecontracter ikke paa Opsigelse, ikke paa ubestemt Tid, men derimod i aarvis, saa vilde det vistnok medføre en ikke ubetydelig Afgang i Indtægt; dersom man derimod vilde gaae ud fra, at Eiere og Leiere ikke ville gribe til denne Udvei, men i Reglen vedblive at udfærdige Contracter paa Opsigelse, saa vil Lovforslaget, saaledes som det foreligger, medføre en ikke ubetydelig Forøgelse i Afgiften; den vil nemlig blive omtrent 75 pCt. høiere, end Tilfældet nu er, og jeg troer, at denne Forøgelse i Afgiften vil falde haardt paa mange mindre Leieforhold. Jeg skal ved denne Leilighed tillade mig at ytre, at naar et æret Medlem (R. C. Petersen) endogsaa gjentagne Gange har anført som en Anke imod Lovudkastet, at man er gaaet de smaa Formuer for nær, da troer jeg, at denne Anke er meget ubegrundet; jeg troer ikke, at han let vil kunne paavise et eneste Sted, hvor der er gjort en Forandring til Skade for de smaa Formuer, hvorimod der

ganske vist enkelte Steder er gjort Forsøg paa at lempe Afgiften for de smaa Forhold.

Der blev af den ærede Taler, som sidst havde Ordet, gjort den Indbening mod Lovforslaget; saaledes som det foreligger, at det indeholder altfor mange Paragrapher. Nu søiede han jo rigtignok til, at efter den hele Plan, hvorefter Lovudkastet er affattet, kunde det ikke godt være anderledes, end at det maatte indeholde mange Paragrapher, men jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa, at det jo er grumme let at faae færre Paragrapher, dersom man ikke bryder sig om Paragraphernes Længde, og ganske vist indeholder det Lovforslag, som her foreligger, et større Antal Paragrapher end Forordningen af 3die December 1828, men det kunde dog gjerne være, at der alligevel ikke var stor Forskjel i Vidtløftigheden, idet mange Paragrapher i Forordningen af 1828 ere meget store. Naar den samme ærede Rigsdagsmand ønskede Anvendelsen af Stempelmærker udvidet, navnlig saaledes, at enhver Privatmand skulde kunne benytte dem, uden at behøve at gaae til Øvrigheden, saa bemærkede han selv, at dette Spørgsmaal jo vistnok staaer noget i Forbindelse med det Grundprincip, man vil følge, om man nemlig, saaledes som i det foreliggende Udcast, vil blive staaende ved at straffe Overtrædelser af Stempeloven med Mulfter, eller om man vil gaae til at erklære de Documenter, hvor Stemplet ikke er rigtig benyttet, for ugyldige, og han har i den Henseende fuldkommen Ret. Dersom man ikke vil gaae til den, som jeg vil tillade mig at kalde det, Yderlighed, at erklære ethvert Document, hvortil der ikke er benyttet behørigt Stempelpapir, for ugyldigt, saa vil det paa ingen Maade kunne lade sig gjøre, at aabne Afgang for Alle til uden videre Control at benytte Stempelmærker, thi man vilde erved aabne en vid Dør for Elusioner, man vilde virkelig derved aabne en vid Dør for Stempelovertrædelser.